

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om deltagelse i den mundtlige forhandling i den præjudicielle sag ved EU-Domstolen C-184/16, Petrea

1. Indledning

En græsk ret, Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis, har anmodet EU-Domstolen om en præjudiciel afgørelse om fortolkningen af bl.a. artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet), som nærmere bestemmer vedrører medlemsstaternes afgørelser om tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere, og artikel 30, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet), som fastsætter krav til måden, hvorpå visse udvisningsafgørelser efter direktivet skal meddeles de berørte personer.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Den rumænske statsborger Petrea blev i 2011 dømt i Grækenland for medvirken til tyveri. I forlængelse heraf traf de græske udlændingemyndigheder en afgørelse om at sende Petrea tilbage til sit hjemland, idet han blev anset for at udgøre en trussel mod den offentlige orden og sikkerhed. Petrea fik ligeledes et indrejseforbud.

Mens indrejseforbuddet var gældende, indrejste Petrea i 2013 igen i Grækenland og fik bevis for registrering som unionsborger. Opholdsbeviset blev ophævet, da de kompetente myndigheder blev bekendt med hans straffedom. Ifølge afgørelsen om ophævelse af opholdsbeviset skulle Petrea af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed tilbagesendes til Rumænien. Petrea indgav en administrativ klage, hvori han anførte, at den oprindelige afgørelse om tilbagesendelse ikke var blevet meddelt ham på et sprog, som han forstod, og at han efter dommen ikke havde begået nye overtrædelser, hvorfor han ikke udgjorde en trussel mod den offentlige orden og sikkerhed. Den administrative klage blev forkastet med den begrundelse, at han udgjorde en trussel mod den offentlige orden og sikkerhed,

15. december 2016

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uibm@uibm.dk
Web www.uibm.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Charlotte Berendtsen

Tel. 61983478
Mail cbn@uibm.dk

Sags nr. 2016 - 14691
Akt-id 167202

bl.a. fordi han havde overtrådt indrejseforbuddet. Petrea anlagde derefter sagen mod de græske udlændingemyndigheder og gør bl.a. gældende, at den oprindelige tilbagesendelses afgørelse, herunder indrejseforbuddet, aldrig blev meddelt ham på et sprog, som han forstår.

Den græske ret har forelagt EU-Domstolen følgende fem spørgsmål, hvoraf det andet, tredje og femte efter Domstolens anmodning til sagens parter vil være i fokus under den mundtlige forhandling:

- ”1. Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidendekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger, selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idet sidstnævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrunder en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat?
2. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område, således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere?
3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan ophævelsen af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed af beviset for registrering af en statsborger i en anden medlemsstat, hvilket ikke udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og vedtagelsen af en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende – der træffes på samme tid af de kompetente nationale myndigheder under udøvelse af værtsmedlemsstatens procesautonomi – da ifølge en korrekt fortolkning af lovgivningen opfattes som en samlet administrativ foranstaltning om administrativ udsendelse i medfør af artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse på de betingelser, der er fastsat i de sidstnævnte bestemmelser, som fastlægger en enkelt metode for den eventuelt nødvendige administrative udsendelse af unionsborgere fra

værtsmedlemsstatens område?

4. Hvad enten det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende eller benægtende, er en national retspraksis, hvorefter de administrative myndigheder, og derfor også de pågældende kompetente retter, i forbindelse med en ophævelse af et bevis for registrering som unionsborger eller i forbindelse med en vedtagelse af en foranstaltning om udsendelse fra værtsmedlemsstatens område, fordi statsborgeren i en anden medlemsstat er genstand for et indrejseforbud i den (først)nævnte medlemsstat, ikke må undersøge, hvorvidt de processuelle garantier i artikel 30 og 31 i direktiv 2004/38 blev overholdt, da afgørelsen om indrejseforbuddet blev truffet, da i strid med effektivitetsprincippet?
5. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?"

3. Regeringens interesse i den præjudicielle sag

Regeringens interesse angår det andet og femte præjudicielle spørgsmål.

Med det andet præjudicielle spørgsmål søges det afklaret, om den myndighed, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om udsendelse i medfør af udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1. Det følger af denne bestemmelse, at medlemsstaterne skal træffe afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område.

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 2, stk. 1, at direktivet finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område. Af bestemmelsens stk. 3 fremgår det, at direktivet ikke finder anvendelse på personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til fællesskabsretten som fastsat i artikel 2, nr. 5, i Schengengrænsekodeksen, hvilket bl.a. omfatter unionsborgere.

Omdrejningspunktet for det femte præjudicielle spørgsmål er, om det følger af opholdsdirektivets artikel 30, stk. 1 (den forelæggende ret henviser fejlagtigt til opholdsdirektivets artikel 32), at afgørelser om udsendelse skal affattes på et sprog, som den pågældende unionsborger forstår.

Den danske regering vil på den baggrund deltage i den mundtlige forhandling og afgive indlæg i sagen. I den forbindelse er det regeringens vurdering, at der i relation til det andet spørgsmål skal argumenteres for, at udsendelsesdirektivets artikel 2, stk. 3.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der i relation til det femte spørgsmål i overensstemmelse med dansk praksis skal argumenteres for, at en medlemsstat ikke har pligt til – heller ikke efter anmodning – at meddele afgørelser om udvisning på et sprog, som den pågældende forstår. Dette under forudsætning af at pligten til at sikre, at udvisningsafgørelser meddeles på en måde, hvorved personen forstår afgørelsens hovedindhold og virkning, iagttages af medlemsstaten.

I praksis affatter Statsforvaltningen og Udlændingestyrelsen afgørelser efter EU-opholdsbekendtgørelsen, der gennemfører opholdsdirektivet i dansk ret, på dansk. Dog kan afgørelserne, hvor det skønnes nødvendigt, indeholde et engelsk *resume af hovedpunkterne*. Dette er altid tilfældet for udvisningsafgørelser, inklusiv en deri indeholdt udrejsefrist. Derudover oplyses der om mulighed for både telefonisk og *ved personligt fremmøde at få formidlet afgørelsen*.